

Gospel Riders

-moottoripyöräkerho ry

45. vuosikerta

Jäsenlehti 4/2025

Pääkirjoitus

Jukka Parkkinen

En tunne elämää kovin laajalti. Tunsin 70-luvun lopulla henkilön, joka sanoi minulle tietävänsä, mitä elämä on! Miten? Hän oli kolmikymppinen kaveri. Vankilassa hän oli viettänyt kaksitoista vuotta. Hänen tavaramerkkinsä olivat voima ja nopeus. Hän mainosti minulle, että "Jos tarvitset apua, niin kerro niille vaan mun nimi ja saat olla rauhassa. Oon tarvinnut aina vaan yhden lyönnin ja se on siinä." Opin hänestä lisää ja olimme hyvät ystävät. Hän sai vankilasta vapauden päiväsaikaan, kun oli minun lähellä.

On minulla muitakin saman historian omaavia hyviä ystäviä. Koen kuitenkin, etten tunne ihmisiä ja maailmaa hyvin. Oma lapsuuteni ja nuoruuteni oli niin täynnä seurakunnan elämää. Pidän monenlaisia kerhoja ja Jeesus-juttuja. Elokuviin en uskaltanut mennä. Tanssitunneista sain koulussa vapautuksen. Aloitin yrittäjänä 19-vuotiaana ja tein kauppoo aamusta iltaan. Pyrin luomaan uutta ja niin teinkin. En ole viettänyt ns. ravintolaelämää. En ole juonut alkoholijuomia, kun en juo edes kahvia tai teetä, maidosta ja piimästä puhumattakaan.

Sain olla ennen tämän lehden valmistamista lomalla Teneriffalla Amerikka-

nessa, niin kuin siitä puhutaan. En osaa mennä ravintoloihin ja pelottaa olla myöhään ulkona. Istun ja kävelen seuraillen muiden lomalaisten elämää. Yritän oppia mitä heille kuuluu? Fiinisti pukeutunut vanhempi pari, mies ja nainen, katselivat kalliita koruja. Ajattelin, että siinä on heidän elämänsä sisältö. Ostetaan jotain kallista niin koetaan jotain mukavaa. - Brittinuorten ryhmä menee villin holtittomasti skuteilla. Ei jää Pekkaa pahemmaksi niin kutsutuilla sähköinvatuoleilla läheltä kävelijöitä huristeleva aikuisten brittien karavaanikaan. Meno on usein vaarallisen näköistä. Hotellien ulkopuolella on alueita, joissa asuu ns. laitapuolen kulkijoita pahvimajoissa, pressujen alla tai oikeassa teltassa. He hankkivat elantonsa kerjäämällä.

Olen monia vuosia seurannut ihmisiä lomillani. En ole viisastunut. En ole oppinut mitään. Siksi on vaikeaa ymmärtää lahjoja, joita itse olen saanut. Vanhemmat elättivät minut elämän tielle. Miksi sain uskon ja toivon lahjan? 60- ja 70-luvuilla niin tapahtui tuhansille. Miksi olen saanut elää todeksi Jeesuksen sanat "minä annan teille Pyhän Hengen lahjan ohjaamaan teitä"? Sehän on enemmän kuin lottovoitto. Kaikessa saa tuntea Hä-

net kulkemassa edessä ja vierellä. Voi jukra! Tämän saman totesi myös Markku alueemme pikkujouluissa – "en murehdi, onko Pyhä Henki kanssani". On Hän aina mukana vaikka Kanarian lomalla.

En ole oppinut viisautta elämästä, mutta sen olen oppinut, että Jumala on tosi.

Raamattu kertoo aina Hengen liikkuvan ilman melskettä. Kuitenkin moni yhä etsii kokemuksia ja tunteita luullen, että siinä saadaan yhteys Pyhään Henkeen. Kerhomme on 45-vuotias. Olen kuullut monia hyviä asioita näiden vuosien aikana. Kerholaiset, jäsenet, on koeteltu usein monin tavoin. Monella jo ikäkin painaa, mutta te tiedätte, että Isä, Poika ja Pyhä Henki ovat teitä ohjanneet. Me kaikki olemme oppineet, että omin voimin emme ole kulkeneet. Maailmankaikkeus on mystinen asia. Kerrotaan, että uudet taivaat ja maat tulevat. Emme ymmärrä Jumalan piirtoja. Luomista, jota tapahtuu koko ajan. Luokoon Jumala meistä Hänen palvelijoitaan joka päivä. Kiitos, että olet mukana Gospel Ridersin toiminnassa. Olet mukana Jumalan asialla.

Jukka Parkkinen

Gospel Riders

ISSN 1235-3477

Jäsenlehti

Päätoimittaja:

Jukka Parkkinen

044 045 1001

soittaa@gmail.com

Kansikuva: Jukka Parkkinen

Taitto:

Jouko Virta

Mainosmyynti: Euroll Oy/Reijo Ruotsalainen,
0400-562 088 reijo.ruotsalainen@gmail.com

Julkaisija: Gospel Riders -moottoripyöräkerho ry
Painopaikka: Ab Forsberg-Rahkola Oy, Pietarsaari

Seuraava kerholehti ilmestyy maaliskuussa 2026. Aineistopäivä on 15.2. 2026. Aineistot on toimitettava Jukka Parkkiselle osoitteella soittaa@gmail.com.

Puheenjohtajan palsta

Ilpo Varha

Ihmisten kalastajia.....

Sellaisiksi Jeesus nimitti Pietarin ja Andrean heidät opetuslapsikseen kutsuessaan. Niin myös meidät kaikki on kutsuttu samaan kalastusosuuskuntaan, vaikka emme suoraan olisikaan niin sanotun verkon heitossa. Kaikkia kuitenkin tarvitaan, että operaatio pysyy liikkeessä. Mutta kalastaessa on myös tärkeää tietää mitä tekee.

Toisessa tapauksessa Jeesus katseli, kun opetuslapset heittelivät verkkojaan sinne tänne ympäri järveä. Heidän palattuaan rantaan Jeesus kysyi heiltä, että mitenkäs meni, noin niin kuin omasta mielestä. No, ei mennyt häävisti kovasta yrittämisestä huolimatta. Mutta Jeesuksen näytettyä, missä osuuskunnan rajat olivat ja heidän heitettyä verkon sinne, syntyi kuuluisa Pietarin kalansaalis.

Gospel Riders on myös saanut oman osuuskunnan rajat. Meidän näkymme on ol-

lut palvella motorisoituja kristittyjä ja osoittaa muille motoristeille tietä Kristukseen. Näin on toimittu jo yli 45 vuotta ja toiminta on ollut siunattua. Samalla tiellä jatketaan, kunnes toisin määrätään.

Kalansaalis on yleensä suurempi, jos asialla on useampi osuuskunta. Mutta jos verkot heitetäänkin järven sijasta naapurin veneeseen, yhteissaalis ei siitä kasva, vaikka se omaa kassaa hivelisikin. Tästä periaatteesta kerhomme on pitänyt kiitettävästi kiinni ja olemme kasvaneet omalla sarallamme. Eli verkko sinne, mihin käsketään ja Hän antaa saalin.

Jaahas, lähdenkin tästä joulukalan ostoon. Hyvää Adventinaikaa kaikille!

Ilpo Varha
President

Sisällysluettelo

- 2 Pääkirjoitus
- 3 - Puheenjohtajan palsta
- Sisällysluettelo
- Tapahtumakalenteri
- 4 Kerho 45 vuotta
- 5 Alueiden kuulumisia ja tallitoimintaa
- 6 GR Lahden tuparit
- 8 - Lahden talli emännän näkökulmasta
- Tampereen kerhotalli
- 9 Soraterapiaa
- 10 Itärajan rukousajo kuvina
- 12 Itärajan rukousajo
- 13 Naisten pystymettä Raatteessa
- 13 Syyskokous Orimattilassa
- 14 Aluekuulumisia GR Oulun seudulta
- 15 - Hengellinen palsta
- Uudet aluevastaavat Itä-Suomen alueelle
- 16 Alueosastot ja yhteystiedot

EMC2026 Rally
FINLAND 6.8.-9.8.2026
Kouvola
www.gospelriders.fi/emc2026

Tapahtumakalenteri

Gospel Riders -tapahtumia:

Kevät Kevätkokous, paikkakunta avoin

Muita tapahtumia:

30.1-1.2. MP 26 -messut, Helsinki

Kerho 45 vuotta

Edellisessä kerholehdessä oli ilmoitus vuodelta 1980: Et-sintäkuulutus. Tässä numerossa on lyhyt katsaus kerhomme alkuun. Ensimmäinen kokoontuminen oli itsenäisyyspäivänä 1980 Pukkilan kunnan Kanteleen kansakoululla. Historiankirjoihin on kirjattu 30-vuotisjuhlissa Lahdessa, että ensimmäisessä kokoontumisessa oli kaksitoista henkilöä. Lahden juhlassa heille annettiin kultainen ainaisjäsenen merkki. Kaksitoista perustajajäsentä. Useampikin olisi halunnut tulla, mutta muut esteet olivat tiellä ja nämä liittyivät pian kerhon toimintaan.

Kun tuosta aloituksesta oli kulunut kauniit 45 vuotta, tein soitokyselyn vielä toiminnassa mukana oleville. Tavallaan ei ollut yllätys, että kaikki muistivat kaiken eri tavoin. Muutama esimerkkikysymys: Mitä oli ruokana ja kuka teki? Osa ei muistanut tuosta mitään, yksi esitti kaurapuuroa, toinen nakkikeittoa. Tuossa vaiheessa totesin, että noin tarkkaa paluuta historiaan on turha tehdä. Yhdestä asiasta olimme samaa mieltä eli että meitä oli paikalla kaksitoista henkeä. Kysyin myös, "onko sinulla vielä moottoripyörä?". Seuraavaksi muutama kuva kysymykseeni.

Jouni Rantala

Jouni Rantalan pyörä tällä hetkellä on BMW K1200S, moderni pyörä siis. Tarja laittoi kuvan omastaan nyt ja kertoo, että vanhan näköiseksi haukuttu 1988 Yamaha XJ 900. Tarja asennutti heti All Rightin TCP-kokokatteen. Eira-sisko oli myös ensimmäisissä kokoontumisissa ja toivoo vielä joskus olevansa matkustajana pyörän kyydissä.

Eira Koponen

'Joppe' Jorma Kuitunen oli ystäväni (ja on vieläkin), kun kerhon kokoontuminen tuli todelliseksi. Kun vastauksia Et-sintäkuulukseen oli tullut, oli kokoontumiselle saatava paikka. Joppe oli johtajana koululla ja sinne olimme tervetulleita. Herra on pitänyt huolta alusta alkaen. Suuri kiitos kuuluu niille, jotka tulivat paikalle: Jopelle, joka järjesti tilat, ja alun vastuunkantajat oli Jumala kutsunut paikalle. Veikko ja Anneli mahdollistivat tiedottamisen ja postituksen. Silloin ei ollut matkapuhelimia. Info kulki postin kautta. Olen Veikolle ja Annelille aina kiitolinen heidän uskollisuudestaan kerhoa kohtaan varsinkin ensimmäisten kymmenen vuoden aikana. Heidät kutsuttiin Isän luo liian aikaisin, joten tätä on vaikea kirjoittaa.

Jouni Rantala

Niin, se Jopen pyörä. Pyysin häneltäkin kuvan pyörästään ja kuva tuli Thaimaan prätkästä. Koetin häntäkin kehiin sanomalla, että "onpa raikas pyörä". Pian tuli vastaus Jopen tyyliin: "ei se pinkki Ninja, vaan se kulahtanu Phantomi siellä takana". Ok. Suomessa Jopella on talli täynnä pyöriä.

Oma pyöräni? Gold Wing 1800. Perustajajäsen myös, vaimoni Anna Maija kulkee hyvillä mielin kyydissä.

Niinkuin kerhon presidentti Ilpo puheenjohtajanpalstalla kirjoitti, meitä on siunattu monin tavoin. Se, että sinä olet mukana, ei ole sattumaa. Me kerromme ilosanomaa niille, jotka eivät ole vielä ratkaisua tehneet. Kerromme, kun kysytään. Emme kalastele toisten verkoilla, vaan pysymme uskollisina Jeesuksen sanomalle: Evankeliumia sitä tarvitseville. Lohdutamme lohtua tarvitsevia, autamme apua tarvitsevaa. Nähdään taas kerhon toimissa. Nöyrä kiitos, että olet mukana.

Jukka Parkkinen, perustajajäsen

Eira Koponen

Tarja Koponen ja jokin 80-luvulla otettu kuva

Alueiden kuulumisia ja tallitoimintaa

Syksyn kerholehdessä oli MOJ-tapah-
tuman kautta koottu monipuolinen sisäl-
tö. Tässä lehdessä Lahden uuden tallin
avajaisten kautta kertyi sisältöä laajem-
minkin.

Lahden aluevastaavan haastattelu.
Lahden tallin emännän terveiset. Tam-
pereen alueen kuulumiset tallin tiimoilta.
Terveiset Oulusta ja vielä Lahden tallin
kautta asiaa.

Lahden tallilla on talvisaikaan pyö-
rien säilytys. Antti Syrjänen toi myös
kaksi pyöräänsä talille talvehtimaan.
Antti asuu Kärkölässä ja ajopyöränä
on Triumph Speedmaster. Kakkospyö-
ränä Dnepr 650 sivuvaunulla. Projekti
pyöränä Honda CX 500. Antti liittyi ker-
hoon tänä vuonna ja on viihtynyt hyvin.
Toiveena ensi ajokaudella saada uusia
kavereita ja päästä kerhon tapahtumiin
mukaan.

Kaikilla meillä on tarinoita liikenteestä.
Kaakon alueen pikkujouluissa kävimme
läpi monien muistoja ja kokemuksia hir-
ven ja peuran kohtaamisesta. Minulla oli
muisto rusakon kohtaamisesta sinival-
koisella Gold Wingillä. Kerroin Kaakon
porukoille, että lukekaa seuraavasta leh-
destä yksi hyvä tosi tapaaminen hirven
kanssa. Tässä se nyt tulee.

Päähenkilönä on Lahden alueen Antti
Syrjänen ja takametsän hirvi. Molemmil-
la omat pohdinnat ja reittisuunnitelmat.

Takametsän hirvi oli perinteisellä hölk-
kälenkillä jolkotellen ihan omia polku-
jaan. Antilla selkeä reitti ja alla Honda
VFR. Vähän sulavalinjainenhan VFR
on, ei mikään avosyliin otettava custom
tai pystymallin all-round. Kaikilla meillä
sama kokemus, - se tuli yllättäen! Niin
tuli hirvelle kuin Antillekin. Tarina poikke-
aa siinä, että monet kertovat väistäneen
hyvin ja oikeaoppisesti. Itse olen kerran
nähty, kun hirvi minua lähestyi, niin se
löi liinat kiinni ja pysähtyi. Antin kohtaa-
ma hirvi oli kuitenkin kokenut jolkottelija.
Tottunut tarpomaan suolla kuin hanges-
sakin. No, mitä tapahtui? Honda VFR on
baanalla. Antti pikaisesti näkee...hirvi!
Äkkiä jarrutus. Takametsän hirvi on nyt
kuivalla ja kovalla maalla. Se tekee este-
juoksijan hypyn ja päättää loikata eteen
tulevan murisijan yli. Niin, yhteispeli toi-

mi. Antin lukkojarrutus, toinen jalkatappi
osuu maahan. Hirven kavieri kopsahtaa
kypärään. Hidastettuna sama uudes-
taan. Kummankin matka jatkui. Hirvi oli
loikannut yli. Antti oli kaatumatta jarrutta-
nut ja kallistusta on täytynyt olla, koska
jalkatappi osuu maahan ja koko juttu oli
muutamassa sekunnissa. Honda jatkoi
matkaa, sammumatta ja pysähtymättä.
Sanoisin aika hienoa. Itse olen kallista-
nut kuorma-auton ali, mutta siitä matka
jatkui sairaalaan.

Jumalan ihmeitä? Tsäkää? Meille us-
koville hyvin mennyt asia on Jumalan
ihme. Tavalliselle se on tsägå. Jos asia
menee huonosti, mistä silloin on kysy-
mys?

Kuulumiset jatkuvat Sointu Kaikkosen
vastauksilla.

Jukka Parkkinen

Sointu, olisiko mahdollista, että vastai-
sit kysymyksiin ja toki voit kertoa omia-
kin kokemuksia tähän liittyen.

Teillä Tampereella on kerhon talli. Miten talli vaikuttaa alueen toimintaan ja jäsenten elämään?

Talli on alueemme toiminnalle aivan
keskeinen ja se mahdollistaa yhteiset
kokoontumiset ympäri vuoden. Talli lisää
myös sitoutumista koko kerhoon ja sen
myötä osallistumista valtakunnallisiin
tapahtumiin ja EMC-ralleihin. Viikoittai-
nen yhdessäolo syventää keskinäistä
ystävyyttä ja yhteisöllisyyttä. Ajokauden
aikana meillä on talli-iltojen lisäksi myös
tiistaiajelut, joiden kohteista sovimme
yhdessä, samoin kuin talli-iltojen puhuja-
vieraiden kutsumisesta, riparikäynneistä
ym.

-Miten koet Lahden tallin näin ensi visiitillä?

Lahden talli herätti ihailua ja iloa koko
Lahden alueen puolesta! Tilava ja siisti,
monenlaisen toiminnan ja myös pyörien
säilytyksen mahdollistava monitoimitila,
hyvien kulkuyhteyksien tuntumassa ja
kuitenkin rauhallisella alueella. Upeaa!
Sinne on kiva ajella. Erinomaisia asioita
ovat myös huppeat tarjoilutilat ja pro-
jektori katossa. Ulkoiset olosuhteet ovat

kuitenkin vain puitteita, jotka saavat mer-
kityksensä siellä olevista ihmisistä. Juuri
siksi avajaisjuhla olikin niin vaikuttava!
Kun sai nähdä sen yhteiseen hiileen
puhaltamisen, jonka tuloksena kaikki oli
kohdallaan ja jossa vieraanvaraisuus
säteili lämpöä. Ei voinut muuta kuin kiit-
tää Jumalaa Hänen hyvyystään!

Mitä eroja näet? Jos yhdistää Tampereen ja Lahden tallin ajatuksissa, mitä koet näissä olevan samaa?

Tallimme eroavat lähinnä kokonsa
puolesta, eikä meillä tietenkään ole
esim. biljardipöytää niin kuin Lahden
tallilla. Tallien sijainti on myös erilainen.
Oma tallimme on keskikaupungilla ja
Lahden talli taas loitompana. Kuitenkin
molempiin on hyvät kulkuyhteydet. Aja-
tuksissani koen talleissamme olevan sa-
maa juuri niiden merkitys kerholaisille ja
se toiminta, jonka tilat mahdollistavat.

-Minkälainen talli olisi unelmien talli?

Unelmien talli kokoa alueen jäsenet
yhteen ja mahdollistaa rakentavan yh-
dessäolon, jossa voi myös hengellisesti
kasvaa. Ulkoiset puitteet eivät ole olen-
naisiin asia. Oma talli sitouttaa kerhon
jäseniä GR:n toimintaan ja tukee näkyä

evankeliumin viemisestä eteenpäin –
olemmehan **Gospel Riders!**

Lopuksi ihmeellinen johdatus Lahden
tallin avajaisiin liittyen: Olin myynyt huol-
totaitoja tarvitsevan pyöräni kesällä ja
ajattelin, että omat ajamiset on nyt ajeltu.
Sanoinkin toisille leikkillisesti, että jos Ju-
mala pudottaa minulle taivaasta mootto-
ripyörän, niin sitten voin vielä ajaa. Lah-
den tallin avajaisissa koin syvästi, että
tähän motoristiporukkaan minä kuulun!
Pyörien pärinä ja tuttujen tapaaminen
toivat haikean mielen (koska minulle on
eri asia olla GR:n jäsen moottoripyörän
kera kuin ilman sitä), ja puhuin tuntoja-
ni myös ääneen. Sitten kävi niin, että 10
päivää avajaisten jälkeen Jumala todel-
la pudotti minulle pyörän taivaasta! En
itse tehnyt mitään aloitetta, mutta
Jumala käytti vel-
jeäni Vespaa vä-
likappaleenaan.
Nyt odottelen ke-
vättä uudenkar-
hean Kawasaki
Vulcan 650cc:n
onnellisenä omis-
tajana! Ihmeiden
aika ei ole ohi!

GR Lahden tallin tuparit kuvina

Kuvat: PeeTee Juntumaa ja Jouko Virta

PeeTee, olet aluevastaava Lahdessa

... ja siten paljon vartijana. Teillä tallitoimintaa on ollut jo vuosia. Miten koet aluevastaavana teidän tallin toiminnan alueen Gospel Riders jäsenistön elämässä?

Vuokrasimme Gospel Riders Lahdelle ensimmäisen tallitilan vuonna 2012 Lahden Munkkulasta. Siellä hurautti kuusi vuotta, jonka jälkeen siirryimme Kytölään, kohtuullisen matkan päässä keskustasta sekin. Nykyiset tilamme Hollolan Sora-ässä ovat hiukan kauempana keskustasta, mutta kohtuullisella etäisyydellä silti. Sinne muutimme kesällä 2025.

Lahden aluetoiminta alkoi vuonna 1999, joten pitkään mentiin ensin ilman tallia. Alue oli myös pitkään hyvin laaja, Lahden ympäristön lisäksi siihen kuuluivat Hämeenlinnan, Riihimäen, Kouvolan ja Kotkan seudut. Kokoonnuimme jo alkuvuosina ajokaudella viikoittain ja talvikaudella kuukausittain kodeissa tai muissa kohteissa.

Kun hankimme ensimmäisen tallin, aluetoiminta sai heti selvän pirstusriskeen. Saimme oman paikan, joka on vain meitä varten. Pystyimme täyttämään sen omalla rekvisiitalla ja saimme siitä itsemme näköisen. Tallilla on voinut kokoontumisten lisäksi säilyttää pyöriä talven yli ja se on ollut osa toimintaamme kaikki nämä vuodet. Tallilla on myös työkaluja huoltohommiin varten ja omaa pyörää on voinut tulla huoltamaan milloin vain.

Onko sinulla huolia aluevastaavana, liittyen tallin toimintaan?

Ensimmäinen huolehdittava asia jo ennen ensimmäisen tallin hankkimista oli talous. Miten selviämme, jos ja kun sitoudumme kiinteään vuokraan? Sitä asiaa kartoitimme huolella. Omana kantamani esitin heti alussa, että tallivuokra tulee hoitaa yhdessä, mutta ehdottomasti vapaaehtoiselta pohjalta. Jos siitä tehdään kaikkia alueen jäseniä koskeva velvoite, sitä pitää myös valvoa, enkä halunnut ryhtyä sellaiseen. Se voisi myös karkottaa jäseniä ja heikentää ilmapiiriä.

On aina syytä ottaa huomioon Gospel Riders -kerhon lähtökohdat. Emme ole tiukka, vaan paremminkin avoin joukko. Mukaan saa tulla, kun hyväksyy säännöt ja maksaa jäsenmaksun. Aktiivisuutta ei kontrolloida, mutta toivotaan. Talliasiassa olen pyrkinyt seuraamaan tätä vapauden ja vapaaehtoisuuden ajatusta. Lahden alueella se on toiminut, mistä voin kiittää jäsenistöämme. Tallin talouteen on osallistunut vuodesta toiseen merkittävä osa jäseniämme, mutta aina alle puolet. Toiminta on silti avointa kaikille. Tämä linja on toiminut. Meillä on hyvä ilmapiiri ja raha on aina riittänyt sekä vuokranmaksuun että muihin pikkukuluihin.

Yksi kesto-uholi on uusien jäsenten saaminen porukkaan. Se ei liity suoraan tallitoimintaan, vaan lienee yleinen haaste kaikkialla. Kerhotallin voisi ajatella auttavan tässäkin asiassa.

Ehkä siitä on ollut jonkin verran hyötyä, vaikea sanoa. Mutta mitään isoa, ratkaisevaa viisastenkiveä emme ole tähän asiaan toistaiseksi löytäneet.

Talli vaatii toimiakseen ihmisiä ja taloutta säilyäkseen. Mitä ohjeita antaisit toisille alueille? Tarvitaanko tallitoimintaan iso alue vai voisiko pienikin alue perustaa oman tallin toimintaansa tukemaan?

Ihmiset ja motoristikaverit ovat kaiken lähtökohta. Tallitoiminnassa järkevällä vastuunjaolla on iso, jopa ratkaiseva merkitys. Itse olen jaksanut toimia aluevastaavana jo 29 vuotta ja pystynyt palvelemaan hyvillä mielin, koska meillä on aina ollut altista porukkaa hoitamaan eri tehtäviä. Vastuunkantajat ovat toki vaihtuneet monessa asiassa, kuten jäseniä muutenkin on tullut ja mennyt.

Jos jokin alue suunnittelee tallitoiminnan aloittamista, lähtökohta on aina ihmiset: mitä juuri me haluamme Gospel Riders-toiminnaltamme? Siihen, mikä sytyttää, yleensä löytyy resursit; tekijät ja varat. Hyvän yhteyden ja ilmapiirin vaaliminen on miltei kaiken a ja o. Kerho on meitä kaikkia varten ja vielä tuleviakin varten. Hyvä huumori auttaa myös, tuo iloa ja mukavaa makua yhteiseen harrastukseen.

Olen vuosien varrella jutellut jonkin verran muiden alueiden vetäjien ja jäsenten kanssa talliasioista. Joskus on tullut esiin alueen laajuus. Jäsenet asuvat kaukana toisistaan. Se

on varmasti usein todellinen ongelma. Sanoisin silti, ettei niin välttämättä aina lopulta ole, vaikka siltä tuntuu. Itse olen monet vuodet asunut 49 kilometrin päässä Lahden GR-tallilta, jos ajan suorinta ja tylsintä tietä. Mukavampaa reittiä, jota yleensä käytin, matka oli 62 kilsaa. Usein ajoin tarkoituksella vielä pitempää reittiä. Nykyiselle tallille oma matkani on hieman lyhyempi. Mielestäni tämä harrastus ei oikein toimi, jos katsoo liikaa hyöty- ja helppousnäkökohtia. Meillä on moottoripyörät ajamista varten!

Teillä tallille on valittu eri osa-alueille vastuuhenkilöt. Onko hyvä juttu?

Lahden alueella meillä on omat vastuullisensa hoitamassa muutamia keskeisiä asioita:

- Taloudenhoitaja, joka maksaa laskut ja seuraa kassatilannetta yhdessä aluevastaavan kanssa.
- Talliemäntä vastaa talli-iltojen kahittelusta ja muiden tapahtumien tarjoilusta tarvittaessa tiimin kanssa.
- Kaksi ajeluvastaavaa suunnittelevat vuorollaan reittejä ja vetävät letkaa. Toisaalta tässä tehtävässä on usein moni muukin.
- Tallipäällikkö, joka hoitaa suhteita vuokranantajaan ja vastaa monista käytännöllisistä asioista.
- Nettisivuja hoitamassa on oma vastuuhenkilönsä.

Lahden talli emännän näkökulmasta

Olen toiminut Lahden tallilla talliemännänä jo tovin, vuosia en muista, mutta olen ollut mukana kolmessa eri tallitilassa. Sitä, mitä talliemännän virkaan kuuluu, ei tarkasti ole määritelty. Keitän kahvit tiistain talli-illoissa ja leivon yhden suolaisen ja makean leivonnaisen edellisenä iltana. Leivonta on oma valintani, eikä kukaan sitä minulta vaadi, mutta se on mukava harrastukseni. Kerholaiset joutuvat koekaniineiksi leivonnaisille. Irvistyshymiö. Lisäksi hankin keksit, kahvit, teet, limut, kermat, astiat, wc- ja käsipaperit. Lattiankin imuroin jossain välissä ja siivon wc:n, vaikka nyt on ollut monia apulaisia.

Ensimmäiseen talliin Laatikotehtaan kadulle ei tullut vettä eikä ollut viemäriä. Vesi haettiin toisten tilojen läpi vessasta ja loppukahvit heitettiin ulos ovesta. Käytettiin kertakäyttöastioita, kun tiskaus oli mitä oli.

Sitten päästiin Palttinakadulle, joka tuntui luksukselta edelliseen verrattuna. Oli kunnon keittiö isolla jääkaapilla ja saimme kerholaisen lahjoittaman hellan sekä pakastimen. Pakastimella oli käytössä, kun naapurista ruokajaosta saimme leivonnaisia. Vähän harmitti, että jouduimme Palttinakadulta lähtemään

aivan liian suuren vuokrankorotuksen vuoksi.

Mutta mitä Jumala järjesti tilalle. Saimme Puurtajantieltä Hollolasta uudet tilat. Talliemännän kannalta aivan upea rukousvastaus oli keittiö, jota siellä hallitilassa ei siis ollut. Ahkerat vapaaehtoiset purkivat ilmaiseksi saadun keittiön 1,5 km päästä. Keittiökaapit, hella, jääkaappi ja pakastin saatiin ja osaavat kerholaiset kasasivat sen sähkötoiseen sekä putkittoiseen. Nyt vedet tulevat ja menevät, jee. Voin paistaa jopa paikan päällä pullat. Yksi hyvä keksintö on tarjoilu-pöytään asennetut pyörät, jolloin sitä on helppo liikutella kuten tupareissa tehtiin.

Yksi miinus tulee mieleen eli meille ei ole järjestetty mitään roskista, jonne voisimme roskia viedä ja nyt on ollut opetelun alla lajittelu, jotta sekajätettä tulisi mahdollisimman vähän, kun se pitää viedä kotiin.

Yksi erityinen plussa on kahvikassa, jonne saa laittaa roposia, jotta kahvitus pyörii. Kiitos kaikille osallistujille!

Jos olette harkitsemassa omaa tallia, niin siitä vaan. Rukousta tarvitaan, jotta se toteutuu, mutta kerrottakoon, että Jumala on täpinöissään auttaakseen teitä-

kin niin kuin meitä lahtelaisia. Se vaatii muutamien kerholaisten sitoutumista rahallisesti kuukausilahjoittajina ja kuten meillä, niin talvisäilytyspyöristä tulee osa vuokrasta. Kiitos ja kunnia Jeesukselle, joka on kaiken takana!

Terkuin, Päivi Karjunen
Lahden talliemäntä

Päivi Karjunen

Tampereen kerhotalli

Gospel Riders Tampereen alueen kerhotalli sijaitsee aivan kaupungin keskustassa, kaupunginosassa jonka nimi on Armonkallio. Niinpä olemme nimenneet tallimme Armon Kallioksi. Ei se kovin suuri ole, pinta-alaa noin 50 neliötä. Puolet siitä olemme sisustaneet kerhotilaksi ja toinen puoli on varattu pyörille.

Tallimme on ahkerassa käytössä. Kokoonnumme sinne kerhoiltaa viettämään joka torstai klo 17 alkaen. Kerhoiltojen ohjelma vaihtelee. Toisinaan meillä on joku esiintyjä tai keskustelun alustaja, joskus vietämme leffailtaa katsoen videoita reissuistamme, ja usein vaan jutellaan ja ehkä lauletaankin välillä. Rukous

on aina tärkeässä osassa illoissamme. Ehkä juuri siksi moni satunnainen kävijäkin on sanonut, että siellä on ollut hyvä olla. Pyhä Henki viihtyy siellä missä rukoillaan ja pidetään evankeliumia esillä. Pari viime vuotta on tallilla pyörinyt myös talliraamis joka toinen viikko. Siellä olemme saaneet syventää Raamatun tuntemustamme avoimessa ja keskusteleavassa ilmapiirissä.

Pyrimme myös ainakin pari kertaa vuodessa pitämään avoimien ovien iltoja tai iltapäiviä, joissa tarjoamme oman väen lisäksi ohikulkijoille ja vieraaksi poikkeaville makkaraa, kahvia ja lätyjä, sekä tarjoamme Tässä On Tie lehteä ja

motoristiraamattua. Näin on kerho saanut joitain uusia jäseniäkin.

Illoissamme käy säännöllisesti myös henkilöitä, jotka eivät ole kerhon jäseniä, sillä emme käännä ketään ovelta siksi, että eivät kuulu kerhoon. Aina välillä kynnetään syvissäkin vesissä ja jaetaan elämän vaikeuksia. Kirjoittamaton sääntö on, että se, mitä tallilla puhutaan, jää sinne.

Tallitilan vuokra hoituu niin, että meillä on porukka, joka on sitoutunut maksamaan säännöllistä kuukausimaksua tallitilalle. Niillä, jotka maksavat hiukan korkeampaa kuukausimaksua, on automaattisesti oikeus pyörän talvisäilytykseen tallilla, ja niillä, jotka maksavat hiukan pienempää maksua, ei ole talvisäilytys-oikeutta, mutta on kuitenkin tallin avain. On todellinen Jumalan ihme, että olemme saaneet pitää tallimme jo 12 vuotta, sillä välillä on tallitilan tilanne ollut lähelläkin vuokranmaksukyvyn alarajaa. Uskomme kuitenkin, että niin kauan kun Jumala voi talliamme käyttää evankeliumin työssä, rahoitus vuokran maksuun tulee järjestymään.

Pekka "Vespa" Vesamäki

Soraterapiaa

Yhteisöllisyys, verkostoituminen, kriisivarautuminen ja porukassa on voimaa. Moiset termit kelluvat pinnalla kun tarkastellaan nykyäikää. Maailma kiehuu ja työelämä tuntuu ketterien menetelmien kyllästä mältä avokonttorisurffaukselta. Tällainen Vapaaehtoisessa Pelastuspalvelussa (Vapepa) vapaa-aikanaan touhuava ammattinörtti tunnistaa kyllä tämän pohinan; Vapepassahan yhdistyy yli 50 eri järjestön koulutetut vapaaehtoiset auttajien verkostoksi tukemaan viranomaisia hälytystehtävissä. Työelämässä puolestaan, tietotekniikanörtti ei pärjää ilman toimittajien, yhteistyökumppaneiden ja työtovereiden verkostoa, halläväliä millainen guru.

Pienenä ihmisenä sitä tekee tietysti parhaansa. Esimerkiksi kriisivarautumisen saralla, kouluttautuminen niin MPK:n kuin Vapepan kursseilla on erinomaisen palkitsevaa ja oppeja sovelletaan innolla

myös oman elämän sisällä. Otetaan nyt vaikka tämä tunnetusti varsinkin miehillä ilmenevä henkinen "viidenkympin kriisi", joka voi saada joskus hyvinkin kalliita ilmentymiä – stereotyyppisesti vissiin se Harrikan hankinta? Minä olen varsin ylpeä omasta kriisivarautumisen käytännön toteutuksestani, kun meinaan hankin moottoripyörän jo pari vuotta ennen pyöreiden vuosien täyttämistä... Tosin sen perinteisen Harrikan sijaan päädyin aktiivireserviläisen mielenmaisemaan ehkä paremmin sopivaan keskikokoiseen matkaenduroon, eli "seikkailupyörään".

Tässä on nyt siis onnellisena kuin pikkuinen possu kierretty Suomen hiljaisia sorateitä kahden ajokauden verran. Kas kun pohjimmiltaan olen kuitenkin erakkoluonne ja päivittäiset avokonttorien idearihet, ynnä yhdessä tekemisen riemu ovat lopulta varsin kuormittavia omalle henkiselle jaksamiselle. Minulle yhdeksi vastaukseksi arjen kuormitukseen nousi moottoripyöräily, jossa yhdistyy uuden oppiminen, oma rauha ja ajasta irtautuminen.

Kaikki moottoripyöräilyssä on minulle uutta, ja palkitsevia onnistumisen elämyksiä tulee eteen konkreettisesti joka ajoreissulla. Hiekkatiet ja hienot Suomen TET-reitit haastavat sopivasti jo varsin maltillisilla nopeuksilla, joten oma suojelusenkelikään ei taida joutua vielä ylitöihin. Ajaminen vaatii myös kokonaisvaltaista keskittymistä, jolloin työasiat sun muut murheet eivät pääse jylläämään pääkopassa. Mukana kulkeva kahvitermos tai retkikeitin varmistaa mitä parhaimmat luonnon rauhassa vietetyt tauot. Triumph "Pikku Tikru" Tigerin sivulaukkuihin menee näppärästi jopa pieni retkituoli ja riippumatto. Kehtaisiko näitä hiekkateitä mukailevia päiväretkiä kutsua "maskuliiniseksi hiljaisuuden ret-

riitiksi"? Saan levätä, läsnä kun on vain moottoripyörä, tie ja Jumala.

Meidän Jumalahan on siitä kohtelias herrasmies, jotta Hän ei väkisin tuppau-du kenenkään seuraan. Hän odottaa kärsivällisesti ihmisen rauhoittumista ja sitä otollista hetkeä. Kun VT:n puolella Jumala kohtasi Elian (1.Kun.19:11-13), tuli ensin myrskytuulta, maanjäristystä ja tulta, mutta Herra ei ollut niissä. Vasta kun kuului hiljainen tuulen hyminä, siinä Herra oli. Jumalan kohtaaminen vaatii, että minä hiljenen hetkeksi kuuntelemaan. Arvatkaa mitä, se ei ole minulle helppoa. Mutta moottoripyöräreissun tauolla, metsätien risteyksessä pienen lammen vieressä, siinä on helpompi kuulla se hiljainen tuulen hyminä. Ja pienen hetken ajan, kaikki on hyvin.

Jännä mikä kaikki voikaan toimia Jumalan armon välineenä, niin kuin nyt vaikka setämiesenduro...

Juho Aarnio

Elokuun Itärajan rukousajo kuvina

Tekstit ja kuvat: Maarit Filppula

Suomen itäisimmällä pisteellä rukoilimme Suomen puolesta, Venäjä näkyy vastarannalla.

Soraryhmä ajoi rajavyöhykkeen välittömässä läheisyydessä mutkaisia ja suoria hiekkateitä.

Jotta ei menisi liian helpoksi: toiset kieltoimerkit on tehty haastettavaksi. Tarina kertoo, että soraryhmä selvisi kummuista, poteroista ja niiden välissä olevasta heikosta sillasta.

Mennäkö vaiko eikö mennä? Kyllä kieltää, mutta puomi on auki. Aina ei elämässäkään ensi silmäyksellä tiedä, onko jokin luvallista vai ei.

Välillä taukojen kokoukset venyivät niin, että väkeä alkoi väsyttää.

Alkupäivien soraryhmä: Maarit, Kaisa, Maarit ja Mika.

Kävimme muutamalla Suomen sotien muistomerkillä.

Erittäin passeli telttapaikka! Kuva Raateentien vartioasemalta.

Jannella hymy ei hyytynyt!

Kypärä päähän ja menoksi, myhäilee Pekka.

Mainiot ryhmänjohtajamme Mika ja Jens.

"Herra on hyvä! Nytkään ei sada, kun laitoin tämän sadetakin" iloitsee Tuomo.

Juuman leirikeskus oli yksi ihastuttavista keidaspaikoistamme.

Milloin porkkanaa, milloin mustikkaa, mutta aina Kaisa löytää jotain kivaa nakerrettavaa!

Mahtavia mutkaisia mäkiä motoristien mieliksi.

Palaverit olivat totista touhua, näkee-hän sen jo kuvastakin.

Herran palvelijoina on ilo olla, tuumivat Maarit ja Jouko.

Kun erikoinen GR-lössimme vääntäytyi korvessa olevalle rajanylityspaikalle, ei ollut ihme, että herätimme mielenkiintoa muun muassa rajavartijoiden keskuudessa. Tekemisiämme tultiin kyselemään lähes poikkeuksetta.

Tätä lähemmäksi fyysistä valtakunnanrajaa ei liene pääsevän.

Kuvankauniita vuorimaisemia Venäjän puolella!

Itärajan rukousajo on taistoa kahden todellisuuden välillä, näkyvän ja näkymättömän.

Haavereilta ei tietenkään pystytty täysin välttymään. Kuvaaja oli haukkana toisten tilanteisiin, mutta omiaan ei tietenkään pystynyt dokumentoimaan :)

Rajanylityspaikoilla rukoilimme, ettei puomien läpi tule ketään, jolla on pahoja aikeita Suomenmaata kohtaan.

Syvimmänkin metsän uumenissa liikkeemme rekisteröitiin – tosin hämmäntävän hyvin naamioidusti.

Mukavinta olivat iltpalaverit ja -hartaukset nuotion äärellä. Paikkana Ajakan Taika.

Plättymestareina Jens ja Kaisa.

Vettäkin saatiin, vaikka enimmäkseen olikin aurinkoa.

"Me siunaamme sinua Suomi, sinä rakkain isänmaa!"

Itärajan rukousajo 2025

Sun kätes Herra voimakkaan suo olla turva Suomenmaan

Hannele Kauppi

Meiltä kotoa Tuupovaaran Hoilolaan, itärajan rukousajon aloituspaikkaan entisellä rajavartioasemalla, oli reilut 600 km. Etukäteen oli ilmoitettu rukousajon olevan 1600 km. Oli jännittävää mieheni kanssa ajaa isäni synnyinseudulle ja tapaamaan ajon muut motoristit. Seuraavaan aamuun heräsin 'Tule kaikeksi mulle, Herra Jeesus' sanojen ja sävelen soidessa sisälläni. Toisilta kanssani nukuneilta naisilta kysyin, olimmeko laulaneet sen laulun tutustumisiltana. Olimme. Ensimmäinen ajon pysähdys- ja rukouspaikka oli Rajajääkäripataljoona 4:n taistelujen tie 1941-44 -muistomerkki.

Taistelujen talolla oli kartat kaikista luovutetuista pitäjistä, mukaan lukien Räisälän, äitini synnyin- ja nuoruuspaikan kartan. Suomen ja samalla koko EU:n itäisimmässä pisteessä Ilomantsin Virmajärvellä olimme noin sadan metrin päässä Suomen ja Venäjän rajapaaluisista. Siellä lauloimme viidentoista motoristin voimin virsikirjan virren 577, mikä alkaa tämän jutun otsikon sanoin. Oli juhlaista laulaa kauniissa rauhaisassa järvenrannassa, kenties videokameroil-

le. Puhuttelevinta virressä itselleni olivat sanat: 'On isät täällä taistelleet ja usko-neet ja toivoneet. ... Ja meidän polkuamme saa taas lapsemmekin taivaltaa. He kyntää kerran peltomme ja uskoo kuin me uskomme.' Antakoon Jumala tämän uskon olla totta kaikkien lastemme kohdalla!

Yllättävän paljon oma jatkosodassa pikakiväärimiehenä sotinut jo reilut 32 vuotta perillä taivaan kirkkaudessa ollut isäni oli mielessäni. Yhteensä ainakin kuuden ajoon osallistujan isä (ja/tai viiden isoisä) oli ollut sodassa, missä yksi isoisä myös kuoli. Pohjois-Karjalassa olimme isäni Reino Pölläsen synnyin- ja kouluseuduilla sekä nuoren aikuisuuden savottamailla. Kyltit, muistomerkit, tiennimet, museot ja kivikentät tuntuivat kaikkialla muistuttavan sodista! Kuinka kiitollinen olenkaan, kun asun Lounais-Suomessa eikä ole tarvinnut eikä tarvitse jatkuvasti olla muistutettu oman isänikin elämän pitkälti vaurioittaneista ja lyhentäneistä sodista.

Toiseen aamuun Ruunaan mökissä Lieksassa heräsin ensimmäisen aamun säveleen ja sanoihin 'Tule näyttämään

se maa, jonka lunastetut saa.' Keltaisen Lauluja Jeesuksesta -vihon laulun 225 kaksi säettä soivatkin päässäni koko matkan. Aamu- ja iltahartauksissa kuulimme paljon Raamatun sanaa, mistä mieleeni jäi Matt. 5:37 "Olkoon teidän puheenne: 'On, on' tahi 'Ei, ei'. Mitä siihen lisätään, se on pahasta." Sama sana oli hartaan ja nöyrän äitini periaatteena lapsuudessani.

Rukousajomme pohjoisimmalle rajavartioasemalle Sallaan kuljin pohjoisimmasta yöpaikastamme Pohjois-Pohjanmaan Kuusamon Juumasta mieheni tarakalla, missä oli aikaa ajatella. Mieleeni tuli henkivaltojen taistelu, missä rajan kummallakin puolella pimeydessä hallitsevat pahuuden henget (mistä Ef. 6:12 kertoo) ovat enkeleitä vastassa yllämme ja ympärillämme. Levottomuus valtasi mieleni. Sitten rukoillessani ja Jumalaa ylistäessäni tulikin sellainen olo, että rajan molemmin puolin on Jeesukseen uskovia ihmisiä, joiden turva on sama - tämänkin rajan asettanut ikaikojen väkevä Jumala. Olimmehan Pohjois-Karjalan Hoilolasta Lapin Sallaan asti kohdanneet paljon uskovia, kaupunkilaisia, ravintoloitsijoita ja rajahenkilöstöä, jotka tykkäsivät heidän työtään siunaavasta rukousajostamme. Rajan molemmin puolin rukoillaan rauhan säilymisen puolesta. 'Älä siirrä ikivanhaa rajaa, jonka esi-isäsi ovat asettaneet.' (Snl. 22:28)

Ajopäivän jälkeen oli tärkeää mennä rentoutumaan lämpimään saunaan, mistä oli myös ihanaa pulahtaa virkistävään järveen. Rukousajomme viitenä päivänä oli vain kaksi lyhyttä sadetta, mutta lähtöpäivänä ryhmämme kymmenen osallistujan ajaessa kotiin (tai sinne päin) oli tosi sateista. Mieheni ja minä lepäilimme kaksi yötä järvenrantamökissä Kainuun Hossassa ja sieltä kotiin ajoimme reilut 900 km kahtena päivänä. Minun Honda Shadow'n mittariin oli tullut 2717 km ja

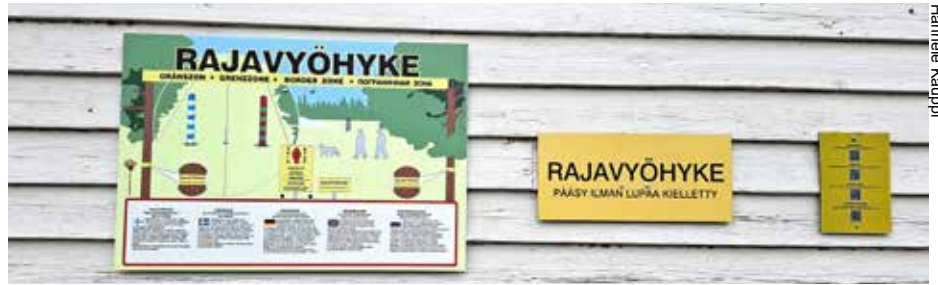
Jens Sjöling

olimme ylittelleet lukuisat maakunta- ja kuntarajat. Kotona olimme kiitollisina kokemastamme kristittyjen motoristien yhteydestä, tärkeästä yhdessä ajetusta reitistä ja paljosta yhteisestä rukouksesta niin raja-asemien läheisyydessä kuin hartaushetkissämme sekä erityisesti Jumalan varjeluksesta matkalla. 'Kiitos Sulle jokaisesta elämäni hetkestä. Kiitos päivän paisteesta niin kuin pimeydestä. Kiitos Sulle taisteluista, rististäkin, Jumalain. Kiitos, että aina muistat, autat mua tuskissain.' Virren 341 iltalauluna laulettuamme, yksi ajaja piti vaikeana erityisesti haavoittavista ohdakkeista kiittämistä. Auttakoon Jumala meitä jokaista siinä ja kaikessa elämässämme.

"Oi Herra, käy Sä siunaamaan/ nää rannat rakkaan synnyinmaan./ Suo aina rauha suloinen/ ja estä sota verinen./ - Suo, että sanas kirkkaana/ saa keskelämme kaikua./ ja kautta sukupolvien/ suo soida nimes kiitoksen."

Hannele Kauppi

Hannele Kauppi

Hannele Kauppi

Naisten pystymettä Raatteessa

"Näitä aikoja varten"

Elokuun viimeisenä viikonloppuna kokoonnuimme naisten pystymettä Kainuuseen Raatteen rajavartiolaitokselle ihan itärajan tuntumaan. Yhteensä yhdeksän naista Etelä- ja Itä-Suomesta sekä Pohjanmaalta löysi tiensä sodanaikaisiin taistelumaisemiin. Minna oli järjestänyt mukavat puitteet kokoontumiselle. Paikka olikin erikoinen rajan läheisyyden, paikan historian, erikoisen rakennuksen ja vartiotornin takia.

Olin auttamassa Minnaa järjestelyissä ja muonituksessa. Yksinkertaisilla eväillä ja joustavalla aikataululla saimme aikaan mukavia yhdessäolon hetkiä, kiireetöntä aikaa. Joistakin perinteistä luovuttiin yhteistuumin, kuten missikisoista ja saunomisesta. Jaoin paljon henkilökohtaisia asioita ja päivän ohjelma vaan soljui mukavasti aiheesta toiseen ilman tarkkaa aikataulua. Saimme levätä arjen kiireistä, olla vaan Pyhän Hengen ilmapiirissä ja hoidossa. Vietimme aikaa Sanan, rukouksen, laulamisen ja syvällisten keskustelujen parissa, milloin makkarapaistossa, iltamyöhään tuvasa keskustellen tai ulkona kauniissa ilmassa istuskellen. Ei ollut kiirettä minnekään ja puhettahan meillä naisilla aina riittää. Tapaamisesta jäi vaikutelma, että monen sisintä kosketettiin ja uutta voimaa laskettiin sisimpään. Yhdessä myös odotimme erään mummun uuden lapsen syntymää, uuden elämän alkua. Koimme yhteenkuuluvuutta ja Pyhän Hengen vahvaa läsnäoloa. Ilmapiiri oli todella hoitavaa ja voimaannuttavaa, mitä tarvitsemme

näinä päivinä. Koimme, että Jumala puhui puheitten, laulujen ja rukouksen kautta. On vaan niin mahtavaa, kun hyvin erilaisina ja kaikkine puutteinemme saamme olla samassa Hengessä toinen toistamme rohkaisten, me Iha-Naiset.

Vartiotorniinkin (korkeus 25 m) jotkut huimapäät uskalsivat kiivetä ja onneksi tulla myös alas (osa suuresti jännittäen ja jopa peläten). Sieltä oli kauniit näkymät kauas rajan taa.

Erään osallistujan sanoin kaikki kiitetyttynä: "Tunneakut tulivat ladatuiksi täyteen, ja Pyhän Hengen läsnäolo oli hoitavaa sen syvimmissä merkityksessä. Täynnä kiitollisuutta Taivaan Isälle saimme palata kotiin."

Eija Jääskeläinen

P.S. "Sukupolvi täällä yksi kerrallaan on ennen meitä käynyt polkujaan. Kuinka kauan ovat isät taistelleet, ja kuinka paljon äidit rukoilleet? Nyt alla saman auringon, ohikiitävän tuokion mekin saamme laittaa likoon kaiken, mitä on. Näitä aikoja varten meidät kutsuttiin, muurinaukossa seisomaan tähän kaupunkiin. Toivon ainoan tähden, koko maailman nähdän, nyt meidän vuoromme on kantaa ristin lippu ääriin maan. Näitä aikoja varten. Sanakareita täällä harva meistä lie, kun liian rankka tuuli on ja tie, mutta enemmän kuin mitään kaipaa maa niitä, joiden sydän rakastaa. ... Kuka muu voisi mennä?" Pekka Simojoen kappaleen kuuntelimme pystymettä, minkä teema oli Esterin 4:14 mukaisesti 'juuri tällaista aikaa varten'.

Aluekuulumisia GR Oulun seudulta

Nuorehko eläkeläinen, ehkä hieman malttamaton, oman tien kulkija, evankelista. Harrastaa lentopalloilua Tervalehtiksessä, mukana Gideon-toiminnassa, evankeliointi elämäntapana -aluekouluuttaja ja tietenkin Gospel Riderseissa. Talkootyöt Kellonkartanossa ovat osa arkea. Viisi lasta ja kymmenen lastenlasta.

Ajokauden suunnittelu aloitetaan jo talvella. Viime kesän reissun laivamatkat ja majoitukset varattiin jo huhtikuussa. Ajokauden avaus 30.3. suuntautui Jyväskylän MP-näyttelyyn, mistä tuomina oli uudet ajosaappaat. Vappuajo jäi tänä vuonna Vesalta väliin sairastelun vuoksi. Mutta motoristin huoltopäiville oli pakko päästä ja tietenkin moottoripyörällä. Jostakin syystä Vesa ei saanut ajokavereita mukaan, olisikohan sääennusteilla ollut vaikutusta asiaan? Rissasen Jorma tuli peltilaatikolla Oronmyllylle. Huoltopäivät olivat tapansa mukaan siunaukselliset, kohdattiin ystäviä, jaettiin kokemuksia ja saatiin sielun ja ruumiin ravintoa. Paluumatka olikin sitten hieman haasteellisempi; kun Vesa saapui Kuopioon, oli viisi astetta lämmintä ja satoi lunta, lisälnessä oli kolme astetta lämmintä ja satoi lunta, Pyhännällä lämpötila oli laskenut nollaan, tuulilasi jäätynyt ja satoi lunta. Oulussa lämpötila kohosi jo kahteen asteeseen.

Oulun MP-messujen GR-osastolla Vesan kanssa palvelivat Rissasen Jorma, Kauppisen Petri ja Anttilan Esa. Messuilla oli hyviä kohtaamisia ja mainostettiin Ylikiimingin motoristikirkkoa. Helatorstaina meillä oli perinteinen motoristikirkko Ylikiimingissä, minne koontui satapäin motoristeja. Pyöriä oli reilu 180 ja osallistujia noin 260 henkilöä. Kirkkokahvit ja makkarat maistuivat ja juttu luisti.

GR-porukkaa Ylikiimingin kirkon portailla.

Kesäkuussa kävimme Oijärven laavulla iltanuotiolla, muutaman aktiivin voimin. Harmillista, etteivät kaikki päässeet nauttimaan iltanuotion ääreen kauniista järvimaisemasta.

Kesäkuussa pääsimme vierailemaan rippileirillä. Saimme kertoa uskostamme ja jakaa elämän kokemuksia. Pojat olivat erittäin kiinnostuneita pyöristämme ja entisistä mopoistamme ja autoistamme. Leiriläiset ottivat innoissaan vastaan motoristiraamattuja ja kerholehtiä.

Heinäkuussa kun suunniteltiin MOJ:hin lähtöä, tuli mieleen uudet ystävämme Moilaset, joihin olimme tutustuneet Ylikiimingin motoristikirkossa. Kutsuimme heidät mukaan MOJ:hin, Moilaset innostuivat ajatuksesta ja täs-

sä Moilasten kommentit: "Syntyi mukavia uusia tuttavuuksia ja meidät otettiin lämpimästi vastaan. Ehkä vierailemme toistekin GR-tapahtumissa." Sunnuntaina Kankaanpäässä aamulenkillä havaitsin kukkakaupan edessä myytäviä kukkia itsepalveluperiaatteella, koin että minun tulisi ostaa komea ruusu. Mutta Tarja (vaimo) ei välitä kukista ja kun olimme vielä prätäkällä liikkeellä, ajatus tuntui mahdottomalta. Kun hetken kuluttua tapasin lenkilläni nuorenparin ja he kertoivat menevänsä naimisiin, ymmärsin miksi minun olisi pitänyt se ruusu ostaa. Onneksi minulla oli taskussani pieni Uusi Testamentti, minkä sain antaa parille häälahjaksi. Tästä opiksi kaikille: kannattaa kuulla "sisäistä" ääntä.

Aluevastaava, Vesa Matkaselkä

Riparivierailulla

Vesa Matkaselkä

Hengellinen palsta

Talvi yllätti moottoripyöräilijän...

Meitä moottoripyöräilijöitä on moneksi. Yksi ajelee vain kauniilla kesäsäällä, toinen taas läpi vuoden kelistä välittämättä. Moni lienee laittanut pyöränsä jo talvisäilöön, mutta minä odottelen vielä, jospa tulisi se kaunis, kuiva ja aurinkoinen päivä. Jonkun pyörässä on jo talvi-renkaat alla hyvissä ajoin. "Talvi yllätti", sanonta lienee useimmin sovitettavissa autoilijoihin.

Turun GR-porukassa meitä on myös moneksi ja se on rikkaus. Moottoripyörissä löytyy customia, matkapyörää, enduroa, skootteria ja mukaan mahtuu joku ilman moottoripyörääkin. Samoin hengellinen tausta vaihtelee, on vapaa-kirkollisia, helluntailaisia, adventisteja ja luterilaisia, mutta kaikki saman Isän lapsia. Jokainen tuo omastaan yhteiseen pöytään kaikille jaettavaksi.

Tätä kirjoittaessani kirkkovuosi on lopuillaan, takana on tuomiosunnuntai. Silloin puhutaan päivästä, joka äkkiarvaamatta yllättää monet, niin kuin talvi autoilijan. Päivästä, jolloin kaikki saavat ansionsa mukaan. "Kaikki, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni..." tai "Kaikki, mitä olette jättäneet tekemättä yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni... sen te olette tehneet, tai jättäneet tekemättä minulle." sanoo tuomari. Kuka meistä voi sanoa, että omistaa puhtaasti paperit.

Tulee mieleen tarina, jossa kaveri halusi tietää mitä eroa on taivaassa ja helvetissä. Hän näki unen: Ensin hänet vietiin helvettiin. Jo ovelta hän kuuli kovan huudon, itkun ja kiroilun. Hän kurkisti sisään ja näki pitkän pitopöydän täynnä herkkuja. Ihmiset istuivat pöydän ympärillä ja yrittivät syödä pöydän antimia, mutta se oli mahdotonta sillä haarukat ja veitset olivat niin pitkiä, ettei niillä voinut mitenkään syödä. He vain soihivat niillä toisiaan, huusivat ja kiroisivat.

Sitten hänelle näytettiin taivas. Jo ovelta kuului nauru, laulu ja iloinen puheensorina. Hän kurkisti sisälle ja näki samanlaisen pitkän pitopöydän täynnä herkkuja. Ihmiset istuivat pöydän ympärillä ja myös heillä oli haarukat ja veitset.

Kirjoittaja yhdessä Turun alueen tiedottajan (Satu-vaimo) kanssa toisen rakkaan harastuksen merkeissä, nimittäin lapinvaelluksen. Kuva on Saanan huipulta viime vuoden syksyltä.

riillä ja myös heillä oli samanlaiset pitkät haarukat ja veitset. Ero oli vain siinä, että he syöttivät niillä toisiaan. Sanotaan, että taivas alkaa jo täällä maan päällä. Millaista taivaassa ihan aikuisten oikeasti on, voimme vain yrittää aavistella.

Olen saanut tehdä työni seurakunnan nuorisotyön ohjaajana. Siihen työhön kuuluivat tietysti rippileirit. Päivittäin pidettävissä leirijumalanpalveluksissa oli usein tapana, että halukkaat saivat pitää saarnan. Oma "suosikkipyhäni" oli tuomiosunnuntain lisäksi pitkäperjantai. Siis voiko synkempiä aiheita olla... Ehkä ei voi, mutta niistä päivistä on riisuttu kaikki turha pois. Jäljelle jää vain ARMO. Tuo Ansioton Rakkaus Minun Osakseni.

Pitkäperjantaina oli kaksi henkilöä, jotka minua puhuttelevat; Barabbas, joka sai jatkaa tätä maallista elämäänsä Jeesuksen kuoleman tähden ja toinen ristin ryöväreistä, jolle Jeesus lupasi: "Vielä tänään olet kanssani paratiisissa." Kummallakaan ei ollut mitään kunniallista esitettävää, ryöväreillä oli vain usko,

että Jeesus voi pelastaa ja epätoivoinen rukous. Barabbaan myöhemmästä kohtalosta ei kerrota. Ilman tuota pitkäperjantain ristiä, tuo tuomiopäivän sanoma olisi ainakin minulle kohtalokas. Nyt tiedän, että minunkin vuokseni...

"Käykäämme nyt Jerusalemiin, on ikuinen kirkkaus siellä.

Ja luoksensa kerran Hän kokoaa, ne jotka Hän tuns tiellä." (VK 54:4)

Ystävät! Autetaan ja tuetaan toisiamme pysymään tiellä Hänen seurassaan. Hän pitää meistä kiinni palomiehen otteella. Jos meiltä käsi lipeää, Jumalan ote pitää. Siksi: Hyvää Joulua!

"Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valkeuden; jotka asuvat kuoleman varjon maassa, niille loistaa valkeus. Sillä lapsi on meille syntynyt, poika on meille annettu, jonka hartioilla on heraus, ja hänen nimensä on: Ihmeellinen neuvonantaja, Väkevä Jumala, lankaikinen isä, Rauhanruhtinas. (Jes 9:1,5)

Hannu Nurmi

Uudet aluevastaavat Itä-alueelle 1.1.2026

Tiina ja Kari Seitoja ovat luopumassa Itä-Suomen aluevastaavan tehtävästä. Vuodenvaihteessa aluevastaavina aloittavat Jukka ja Johanna Laakkonen. Samalla myös alueen nimeen on tulossa muutosta. Olisiko Etelä-Karjala sopiva?

Israel 28.3.–4.4.2026

Natania ja Jerusalem

Lisätietoja: ptjuntumaa@gmail.com tai calebtours.fi

Nettikauppa palvelee!
Käy tutustumassa tuotteisiimme.
www.gospelriders.fi/jasenille/kerhokauppa/
 - Tarpeellista ja tarpeetonta tavaraa runsaasti!
 - merkkejä, - lippuja, - ym.
Paitoja myynnissä myös MP2026 messuilla!

OSTO | MYYNTI | VAIHTO | RAHOITUS

Gesu

GR:n oma moottoripyöräliike

Palvelemme GR:n jäseniä
valtakunnallisesti.

gesu.fi

Gospel Riders -alueosastot ja yhteystiedot

Puheenjohtaja

Ilpo Varha, 040 015 0199
ilpo.varha@gospelriders.fi
puheenjohtaja@gospelriders.fi

Varapuheenjohtaja

Jukka Parkkinen, 044 045 1001
soittaa@gmail.com
vice.president@gospelriders.fi

Jäsenvastaava

Pekka "Vespa" Vesamäki
0400 734 240
jasensihteeri@gospelriders.fi

Talousvastaava

Pertti "Jawa" Kiukainen
050 524 2462
pertti.kiukainen@gospelriders.fi
talous@gospelriders.fi

Mediavastaava

Reijo Ruotsalainen, 0400 562 088
reijo.ruotsalainen@gospelriders.fi
media@gospelriders.fi

Kerholehden päätoimittaja

Jukka Parkkinen, 044 045 1001
soittaa@gmail.com

Kerhotavarakauppa

Reijo Ruotsalainen
materiaali@gospelriders.fi

Alueosastot

Tiedot alueiden muista vastuhenkilöistä on GR:n nettisivuilla
www.gospelriders.fi

Botnia

Håkan Häggblom, 050 553 4530
hakan.haggblom@gospelriders.fi
botnia@gospelriders.fi
Pietarsaaren seutu:
Jens Sjölin, 050 505 3502
jens.sjolind@multi.fi.

Espoo

Tapio Kyllönen, 0400 262 016
tapio.kyllonen@gospelriders.fi
espoo@gospelriders.fi

Etelä-Pohjanmaa

Arto Koivukoski, 050 514 6761
arto.koivukoski@gospelriders.fi
vaasa@gospelriders.fi

Helsinki

Jouni Rantanen, 044 974 9687
jouni.rantanen@gospelriders.fi
helsinki@gospelriders.fi

Hämeenlinna

Juhani Laaksonen, 040 523 2605
hameenlinna@gospelriders.fi

Itä-Suomi

Jukka Laakkonen, 044 286 8826

Jyväskylä

Heikki Taipale, 050 517 7036
heikki.taipale@gospelriders.fi
jyvaskyla@gospelriders.fi

Kaakko (Kouvola, Kotka)

Jukka Parkkinen, 044 045 1001
kaakko@gospelriders.fi

Kainuu

Pentti "Hirachan" Heikkinen,
050 585 2852
pentti.heikkinen@gospelriders.fi
kainuu@gospelriders.fi

Keski-Uusimaa

Anu Endén, 050 566 4974
hyvinkaa@gospelriders.fi

Lahti

PeeTee Juntumaa, 041 430 3000
ptjuntumaa@gmail.com
lahti@gospelriders.fi

Lapland (Lappi)

Vesa Matkaselkä, 044 322 7388
lappi@gospelriders.fi

Lännentie (Lohja)

Jari Kuparinen, 044 302 0010
jari.kuparinen@gmail.com
lohja@gospelriders.fi

Mikkeli

Jukka Ikonen, 050 584 2857
mikkeli@gospelriders.fi

Oulun seutu

Vesa Matkaselkä, 044 322 7388
oulu@gospelriders.fi

Pohjois-Karjala

Timo Sund, 044 092 8192
pohjois.karjala@gospelriders.fi

Raasepori

Markus Weckström, 050 345 7602
markusweckstrom@gmail.com
raasepori@gospelriders.fi

Satakunta (Pori)

Ismo Peltola, 040 5504627
ismo.peltola@gospelriders.fi
satakunta@gospelriders.fi

Saarijärvi

Aimo Siekkinen, 045 663 6890
siekkinen1@gmail.com

Savo (Pohjois-Savo)

Martti Olsen, 040 839 3615
pohjois.savo@gospelriders.fi

Tampere

Pekka "Vespa" Vesamäki
0400 734 240
pekka.vesamaki@gospelriders.fi
tampere@gospelriders.fi

Turku

Hannu Nurmi, 040 537 5270
hannu.nurmi@gospelriders.fi
turku@gospelriders.fi

Viitasaari

Jarmo Markkanen, 045 889 4284
viitasaari@gospelriders.fi

Gospel Riders Estonia

Guldar Järve, +372 5668 6312

Gospel Riders Espanja

Juan García Martínez
info@yosamotor.com
suomen- ja englanninkieliset yhteydenotot: Susanna Luomavuori,
+34 647 654 462
famoso36@hotmail.com

ISSN 1235-3477

Ab Forsberg Rahkola Oy, Pietarsaari 2025